

VOLEM UN MERCAT DE ROBA DE VERITAT!

Margalida Suau Alemany
CP BARTOMEU ORDINES. CONSELL

“A l'escola obrim finestres per educar. Per facilitar que els paisatges que ens envolten s'incorporin als aprenentatges que intentem organitzar”. Joan Doménech

ELS infants saben el que volen. Per això, com a docents, entenem el treball a l'aula com un projecte global de feina on es gestionen les seves necessitats i inquietuds. Inquietuds, que per altra banda responen a una necessitat de socialització, de donar sentit al món que els envolta, de trobar significats i interpretar allò que fan els adults. En definitiva, entendre un món on les matemàtiques en són una eina fonamental i en formen part d'una manera natural.

En base a aquests principis i en l'intent de provocar aprenentatges que siguin significatius i útils per als infants, cada trimestre, els proposam canviar els racons de la classe. Així sorgeix la idea consensuada d'obrir un Mercat de roba de veritat.

A partir d'aquí varem haver d'organitzar el nostre treball i a mi com a mestra em correspongué la tasca de programar l'activitat de tal manera que a nivell matemàtic sorgís la necessitat de classificar, organitzar informació, utilitzar els nombres i calcular. Treballar textos numèrics. Entendre el valor dels doblers i el seu significat social. Estimar quantitats. Aplicar i adaptar diverses estratègies per resoldre problemes ...



DESCRIPCIÓ DE L'ACTIVITAT.

Començarem l'activitat fent un **l·listat** entre tots i totes, del objectes que pensaven s'havien de vendre en un mercat de roba. (camises, pantalons, jereis, banyadors, camisetes, falde, bosses, sabates, bufandes...) Amb tot això, ja podien dur la roba que no els servís de casa.

Va anar arribant tot tipus de materials, de tal forma que no ens quedà més remei que **classificar-lo**. Les estratègies que feren servir els infants foren fer munts, un de roba, un de bolsos, un de collars, un de sabates..., però n'hi havia massa. Després de molt parlar arribaren a la conclusió que podiem fer un munt de roba i un de complements.

En veure que teníem tant de material pensarem que podiem posar dues botigues, una de roba i l'altre de complements.

Novament entrarem en conflicte, teníem molta roba de diferents mides que havíem de col·locar. Això ens va dur a parlar de les talles. Feren tres munts, un de roba que per ells era petita i per tan havia de tenir la talla P; un de roba que ells podien posar-se i que duria la talla M, i un de roba que era massa gran i que tindria la talla G.

Com que tenien molt clar que la roba de les botigues du una etiqueta amb el preu, nosaltres també l'havíem **d'etiquetar**. Estudiarem diferents formats d'etiquetes i finalment decidirem que havia de dur: el preu, la talla, el codi de barres i el nom de la peça. I ens posarem a etiquetar.



El pas següent va ser muntar les dues botigues. “Mags – botiga” i “Penja-rois”.

Però, per poder comprar i vendre, hem de conèixer els billets i monedes. També ens caldrà aprendre a **treure comptes i tornar canvi**. Aquesta tasca era força difícil i per això ens servirem d'una taula numèrica que ens permetia saber quin canvi havíem de tornar. Ens posàrem a fer pràctiques amb monedes d'1 i 2 euros i billets de 5, 10 i 20 euros.

Després d'un temps, pensàrem que ja estàvem preparats per obrir les botigues i començarem a jugar. Hi havia dos venedors a cada botiga i la resta d'infants anaven a comprar. Tot va anar bé, fins que algú va voler comprar més d'una peça de roba. Aleshores, començà a fer-se una llarga cua. Els venedors havien de calcular el preu de la suma de dos o més objectes, i això costava molt.

Consideràrem la possibilitat d'introduir **l'ús de la calculadora** per totalitzar la suma fàcilment. El canvi el tornaven fent servir les seves pròpies estratègies. I així ens va anar bé.

Jugant jugant, els infants estaven aprenent com a persones socials.

Ja que calcular els billets i les monedes que han de donar, tan els clients/es, com els venedors/es són necessitats de la vida quotidiana que donen significat al món amb tota la seva complexitat.

CONCLUSIÓ

Les botigues varen ser un èxit i els infants aprengueren i es familiaritzaren en processos i continguts matemàtics força complexos. Per això, no podem estar més d'acord amb el nou currículum quan diu que, per aconseguir una veritable alfabetització numèrica, no és suficient dominar els algorismes de càlcul escrit, es necessita sobretot actuar amb confiança davant els nombres i les quantitats i aprendre a utilitzar-los en situacions pertinents. És a dir, fugir del càlcul descontextualitzat i cercar el càlcul que ajuda a entendre les situacions reals del dia a dia.

Jugant a botigues, introduïm l'infant, no sols dins la complexitat matemàtica del món, sinó que feim l'alumne protagonista del seu aprenentatge. Alumne que construeix els seus coneixements amb l'intercanvi d'opinions amb els companys i amb els adults i, aprèn a dialogar, cooperar, discutir, argumentar, arribar a acords i fer feina en equip.

COM DIU MERCÈ CUADRAS

“Aquestes històries de venedors i etiquetadors, són en realitat, parts d'una història de socialització molt més àmplia, que és la història que viuen les criatures quan miren d'entendre les pautes socials habituals de les persones adultes i els significats que hi són associats.”

